

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnu
Napoj mócnu
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spar měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbiske njeđželske łopjeno

W Budyschinje

1. januara 1933

Bauzen

Nowe lěto.

2. Móji. 17, 8—10.

Sapocznjemy nowe lěto. Tuž hišće ras wróćo hladamy a ho prašamy: šhto je nam stare lěto pšchinjełto? A wotmołwjenje drje rěka: wulki strach a wjele wojowanja a bėdženja! — Šdnž pak do noweho lěta hladamy, ho prašaje, šhto nam pšchinjełto, drje nam nowe lěto to hamžne wotmołwjenje da: strach a bėdženje!

Tež naše Bože słowo powěda nam wo wojowanju. Abo njeje čaž israelskeho luda pšches pušćinu pšchirunanje (a naše čłowšće žiwjenje? Njepuczujemy tež my kaž pšches pušćinu tu na šwěće hač do Kanaan wěćnosće? Israelski lud mórcžešće husto došć w pušćinje, jako dyrbešće wšitko čžežte pšheczerpicž; nješdnjujemy tež my husto došć na čžežte čažy, w kotrychž žmy žiwi. A tež my kšesczijenjo čakamy na wotknyeny tónz, na wěcny Kanaan. A kaž israelski lud na šwojim čažu pšches pušćinu tež tam a žem tražne žórka namaka, hdžež móžešće ho wošchewicž, tak wobražda nam Bóh tón Knjes tež w našim žiwjenju tajke čažy, hdžež my ho šwjełelicž a wošchewicž móžemy. Ale šhtóž by prajicž čažy, so je žyke žiwjenje jenož wjełešć, tón je kaž džěćo, kiž hišće nicžo wo žiwjenju njewě. Šhtóž žiwjenje šnaje, tón wě, so je žiwjenje jenož wojowanje. Tuž dže nam wojowanje israelskeho luda s Amalekom pšchi šapocžatku noweho lěta na to špominacž:

1. so tež my w našim žiwjenju ho dyrbimy s jonym Amalekom bėdžicž;

2. kał my móžemy w tutym wojowanju wobstacž.

1. Šhtóž šwoju bibliju šnaje, tón wě — a tón budže ho džiwacž —, so njeje israelski lud ženje wot Boha nadawł dostak, ho s egiptowski ludom bėdžicž a pšhecziwo njemu wojowacž. Tutón lud pšchewinycž, to bėšće žebi Bóh tón

Knjes žam ša nadawł šajit. Tohodla bu israelski lud bjes wojowanja s tutoho kraja wuwjedženy. A jako israelski lud pšchi Čžerwjonym morju šteješće a ani njewėdžešće, šhto čžinicz, dosta lud wot Boha to wotmołwjenje: „Tón Knjes budže ša tebje wojowacž, wy pak budžeće šmėrom.“ A potom pohřebachu žołmy morja žyke egiptowski wójšto. Žako lud w morju tepjenych njepšhecželow wohlada, móžešće wyšćacž: „Tón Knjes je ša naž wojowak!“

Tu nětk pak dostawa israelski lud wot Boha nadawł, so by pšhecziwo Amalekej wojowak. Tu widžiš tu wulku Božu lubošć ša naž čžłowjetow: Egiptowski lud bė pšchemožny, a Bóh tón Knjes wojuje žam; pšhecziwo Amalekej a jeho wójšku bė israelski lud žam šylny došć, so by jón pšchemohł! Tak njenadpołožni nam Bóh tón Knjes ženje žane brėmjo, kiž je ša naž pšhecžežte a tak wón žebi tež wot naž žane wojowanje nježada, w kotrychž njebyčmy dobyčzerjo byčž móhłi. Tak my wěmy, so njemóžemy ho ženje žami s mozy hrěcha wumóz, tohodla tež jow rěkašće: „Tón Knjes budže ša waž wojowacž“ a našy Knjes Ježus Khrystuž pšchindže do šwěta, so by naž wumohł wot hrěcha a žmjerče.

Šhtóž je žebi nětk w šwojim žiwjenju tón nadawł šajit, ša Ježusom kłodžicž, tón ma ho pak husto s Amalekom bėdžicž, s čželnymi hrěchami, kiž jemu pšchezo a wšchėdnje napšhecziwo šćupaja. A kóždy s naž ma w hrěšnym wójšku šwojeho wožebiteho njepšhecžela. Žedyn ma šwojeho njepšhecžela mjes šwojimi towaršćwami abo w šwojej šwojbe, dokełž žu woni bjesbóžnizy a ho kšesczianskej wěrje žmėja. Tamny pak ma šwojeho njepšhecžela w šwojim šćutšćownym žiwjenju. Stare pšchisłowo rěka: „Kóždy je šwojeho šboža kowar“ — ale móžemy tola tež prajicž, so je kóždy tež šwojeho nješboža kowar. Bóh tón Knjes njewotwošmje wot tebje ženje to wojowanje pšhecziwo twojim šćutšćownym hrěcham, na kotrychž dyrbiš žam dobyč. A šwjatosok

Pawoł mjenuje tebi tutu móz, i kotrejž móžesć pšhecziwo tvojemu Amalekej wojowacž a na nim dobycž. Pawoł nam k temu praji: „Wojuj to dobre wojowanje teje wěry!“ We tutym snamjenju budžesć pšhezo dobycž.

Tohodla wojuj pšhecziwo hrěham, kotrejž nětke wožebje w ludu widžić. Woni njejku tak mózni, so njebnahmy je pšchewinyč móhli. Njepraj w twojej klabošći: „Dyrbimy njeuščynošč tuteho čaša na so wsacž, dofelž tola nicžo nicžo njepomha!“ To je njewěra, to je helsta klabošć! Na tutón hlóž, so nicžo wjazn njepomha, njechamny pošluchacž we nowym lěcže! Našch nadawł w nowym lěcže rěka: „Wuřwol nam mužow, a wojuj pšhecziwo Amalekej!“

Ubo čzemny my tež w nowym lěcže mjelcžecž a dale směrrom pšchihadowacž, tak hida pšhezo dale roščje, tak wěra so pšhezo dale šhubjuje, tak so na našch lud helsta nóz lěha? Ně, luby kšchesciziano! Ty nimašch wot twojeho Boha tón nadawł: „Mjelcž, mjelcž!“ Ale twój bóžiki nadawł rěka: „Wojuj, wojuj!“

2. Ale wojowanje kame tež nicžo njepomha. Mójsašch hiščje něšto druge pšchistaji: „Ja pač čžu stacž na wječhu teje horn a směju tón kij Boži w kwojej ruzn!“

Mójsašch wě, so móže israelski lud nad Amalekom dobycž, wón pač tež wě, so so njedyrbi jenož wojowacž, ale so dyrbi so tež modlicž. A tež našchi lubi wótzojo so stare pšchihlowo měli: „Spěwaj a džělaj!“ a so k temu hiščje pšchistajili: Brawe spěwanje je hižom poč dobycža. A dofelž bě so nich wójna tež džělo, so prjedy hacž do bitwy cžehnjechu, kwojej koloni šhibowali a so k Bohu modlili, kaž to na pšchiklad wo Gustav Adolfu wěmy. A běšhe w bitwe pola Sempacha; tam widžachu Awstrišy, tak Schwizarjo na kwojimaj kole- njomaj ležachu a so modlachu. Tuž so Awstrišy kmejachu a prajachu jedyn druhemu: „Woni wo hnadu prošča.“ — Tu wotmolwi jedyn: „Haj woni prošča wo hnadu, ale niz naž, ale Boha w njebjekach; a šhto to rěka, budžemy bóřny šho- nicž.“ — a jako w lěcže 1813 na našch zryt lud wulke wotu- czenje pšchindže, šhromadžichu so wjazn w jich zrytwjach, so bychu so najprjedy tam modlili. — A kak dha bě w pošled- nej žalostnej wójnje? Njedostawachmy my wot Boha do- bycže na dobycže, tak dołho hacž wjedžachmy: domach steji sadn naž wulka čzryda tych, kiž so sa naž a sa našch lud modla! A jako našch lud so nočzysche wjazn modlicž, dyrbje- sche wumrjecž.

Potajtim: Spěwaj a džělaj! To njech tež w nowym lěcže našche hežlo wostanje! Čzohodla so zrytwje dženka prošdne? Dofelž so wjazn njemodla. Čzohodla mamy dženka tak wjele fabrikow prošdných? Dofelž lud čzysche jenož džě- lacž, a nočzysche so wjazn modlicž, dofelž ludžo šebi myšla- chu, so tež bjes modlitwy kwoj khlěb namačaja. Ně, bjes modlitwy nicžo njeje, tež twój khlěb je tola „Boži khlěb“! Šhto nam nětł pomha wšcha čzłowšta wědomošć, šhto našcha wulka industrija, šhto wšcha čzłowšta mudrošč? Nicžo, ni- cžo! Bjes modlitwy njebudžemy khlěb a džělo namačacž! A čzohodla kmy w tajšej wulkej politiskej nusy? Dofelž nam wódžerjo pobrachuja, kiž kaž Mójsašch na wječhu modleščeje horn steja a ruzn sa našch lud šbehaja a so modla. Tehodla je dženka hiščje Amalek i dobyczerjom!

Šhtož tehodla kwoj lud lubuje, tón njech šapocžnje, so w nowym lěcže šažo se kwojej kwojbu modlicž. Dajče na- šchemu ludej w nowym lěcže šažo šarschich, nanow a ma- czerje, kiž so móža modlicž.

W šzjedžijnje noweho lěta dyrbi našch Bóh a Knjes kam stacž a wostacž! W nowym lěcže dyrbi so w našchim ludu

wjele wjazn modlicž! My wšchitzy dyrbimy so modlicž! Tak čzemny směrrom tež do čžemneho pšchichoda noweho lěta štu- picž: „Tón Knjes budž i nami.“

A dofelž njewěmy, hacž njebudže w nowym lěcže tež na- šcha pošlednja hodžinka, čzemny pšchi šapocžatku noweho lěta i Mójsašchom kwojej ruzn šbehnyč a so modlicž: „Twař, o moja dušcha, twař na Boha!“

„Wěra jemu klušcha, pomoz so wšchěch ma. Budž bjes štracha, ranje šesthadža, po šymje čže wita kražnošč nalěcža. Šdnyž wichoř duje, kiž nasta- wa, dha čže wobarnuje — móž Knjesowa.“

Šamjeń.

We nowym lěcže.

So kwojim khlóžu.

Knježe, kwojich šchituj štajnje
Pod kšhidłami kwojimi.
Tvojom' kweťku daj byčž hnadnje
Nad škutkami našchimi.
Štwor we naž, šchtož Čži so lubi,
Šnicž, šchtož twoju čžescž Čži rubi;
Braščne, štare wobnow wšcho
Do štworjenja noweho.

J. W.

Nadžija so nowe lěto?

Hodownicžku klyšchachmy i radija džěle hodowných kwoja- točnoščow i Kólnšeho doma. Rosprawjeť mjes druhim praji, so běchu so tam tyžazy šhromadžile, w j a z h a c ž w e p r j e d a w š c h i c h l ě t a c h a p š c h i s p o m n i, s o t o d o b r y w u h l a d s a n o w e l ě t o.

So so wjazn šhromadži w Božej nozy hacž hewak, haj, to čzemny wsacž so dobry wuhlada so nowe lěto 1933 a so na- džiju na wšcho dobre a našch lud, — a to na to, so wón, našch lud so w nowym lěcže bóle hacž dotal šhromadži w Božim do- mje, klužicž kwojemu Šbožnikej, — a na to, šchtož i teho na- šchemu ludej pšchindže: pomoz, šohnowanje, wumóženje.

So so wjazn šhromadži — płaczi to tež so druge džěle našcheho kraja, tež so našche wořadny. Kak bě Božu nóz? Kak hodownicžku? Kak hodny dozňla? A kak bě to wčžera, Sil- vester, a kak dženka, Nowe lěto? Kaž stej Patoržiza a Ho- downicžka wošebitej, wažnaj dnjej tak tež Silvester a Nowe lěto. Šsměmy my tehodla, dofelž kmy woprawdže a we wjetšej licžbje pšchihšli do Božeho doma a k Bohu a k Jesu- škej, i wjetšej nadžiju hič do noweho lěta? Ubo nješkmy šchli we wjetšej licžbje do Božich klužbow? Nješkmy šchli kóždy džěń, Bohu klužicž?

My tola šrosumimy, so to „haj“ abo „ně“ nihdže druhdže kwoj šaklad a kwoju pšchicžinu nima khiba w naž — a jenož w naž, w tym, kak my to mamy pšhecziwo hodownemu džěščju a pšhecziwo Knjesej tutoho noweho lěta, — pšhecziwo Jesu- škej. —

Nowe lěto.

Nowe lěto — nowa Boža miłošć! —

Nowe lěto — nowe nješbože a šbože. —

Nowe lěto štaroh' lubeho Boha trjeba. —

Nowe lěto šej nowu pošutu žada. —

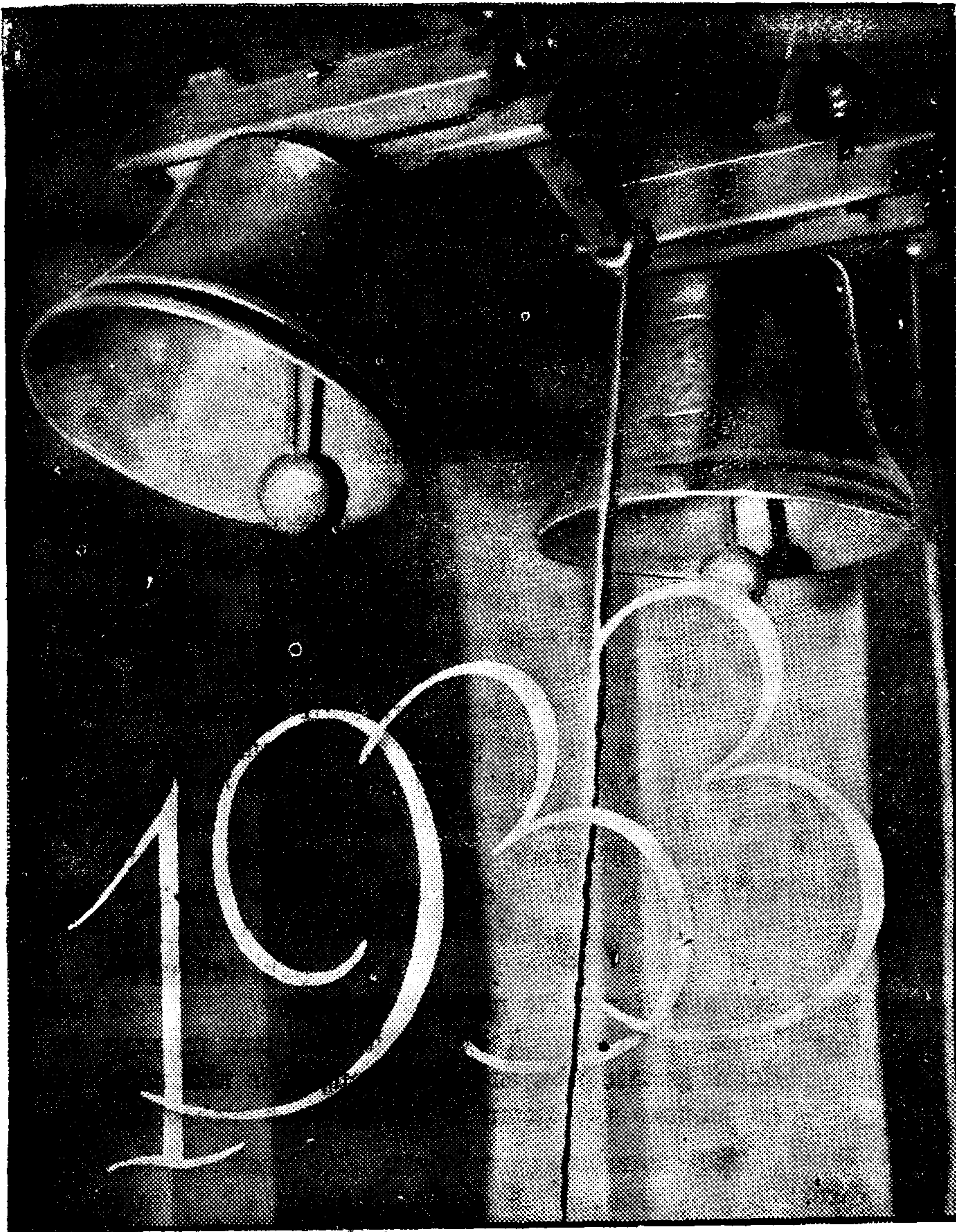
Šbožowne lěto so rucžišcho minje, dnžli ška hodžina šandže.

Wšcha štarošć čži ani ššerpatti do ruki njeda. —

Šhtož čže Bože šohnowanje měčž, dyrbi prjedy Boha měčž.

Džakowano Bohu, so hubjenštwo wjele hubjenšche njeje. —

Džerž so twjerdže Božej rufi! Ta njepušchči ženje. —

Nowe lëto swony swonja; fšheszczijan ƒo wërjo fšonja: „Knježe!“ proŒy, „Wjedź naŒ Ty, kiź Ty tutoh' lëta Knjes ƒam ƒy!“

Wšmi ƒobu!

ƒarać Wollersdorf w Bunzlawju, kiź w lëcže 1761 wurje, njebë jenož dobry fërluŒer, ale teź ƒwërnny duŒhowpaŒtr. Ras pŒchindže tať teź ƒhoru žónŒku wopytać, kotraž njelaŒta Œtoržic. Tuź Wollersdorf Œkóncznje rjetny:

„Dajcže ƒwoje ŒpëwarŒke jow!“

ŽónŒka da jemu ƒwoje ŒpëwarŒke.

„Snajecže Wn fërluŒch: „Œchtož cžini Böh, wŒcho dobre je?“ wopraŒcha ƒo ƒarać.

„Haj!“ wotmolwi ƒhora. „Tutón fërluŒch je mje huŒto troŒchtowať.“

„Tutón ja nëtkle wutorhnu!“ rjetny duchowny.

„Ow në! To njeczincže! Wostajcže jón nutŒkach,“ Œawoľa wona a hanibowajche ƒo ƒwojeje maťowërn. Nowny troŒcht a nowa móž Œaczahny jej do wutroby. —

To wšmi ƒobu do noweho lëta!

Pomhaj Böh Wam do noweho lëta 1933!

A we nowym lëcže 1933 pomhaj Böh Wam teź dale. A wny wŒchitzy dajcže ƒebi wot Boha pomhaj! A tehodla ƒo jemu dowërcže we wulkej hodownej wërje a nadžiji, luboŒcži a ƒwërje! Tať budže Wam tuto nowe lëto 1933 žohnowane lëto a tať teź Œbožowne lëto! To Wam pŒcheje teź WaŒche njedželŒte kopjenťo je ƒwojim mjenom „Pomhaj Böh“, Wam

Na proŒy noweho lëta.

Dyrbimy ƒo nëtk na brjoŒy
Nowoh' lëta Œtrachowacž?
Jedyn, hđžež teź Œtrach nam hroŒy,
Œamóže naŒ Œchitowacž:
Žandželow ma Böh Knjes twjele,
Tych Œa pomoznikow Œczelje
Tam, hđžež poľni žadanja
Na njeho ƒo ŒpuŒcžeja.

Œda-li ƒo nam tu teź druhdy,
Œo je Böh naŒ ŒaŒtorczik,
WŒchudže jehow traŒchne ƒudy
Nëtko na naŒ dopuŒczik,
Džeržmy toľa jemu ƒwëru!
Tať wón pruhuje nam twëru!
RejnŒŒche po njewjedrje
ŒŒkónžo ŒaŒo ŒaŒwëcži.

Džat budž Bohu! Jého hnada
Dotal je naŒ Œđeržaka!
Mile jehow wócžto hlada
Na wŒchëch, kiź joh' lubuja!
Njeh teź njepŒcheczëľ Œty, hruby
Na naŒ Œchžëri ƒwoje Œuby.
Wjaz hacž Knjes naŒch dopuŒczë
Jehow ŒkóŒcz nam neŒchodži!

Twjerdy hród nam ƒylna Œkaťa,
Božo, ƒy nam nadžija!
Daj teź, Œo by twuczba prawta
Twojej Žyrtwi wostaka.
Wulij na naŒ kóžde ranje,
ŒnjbjeŒ Tvoje žohnowanje:
Mër a troŒcht — do wutroby,
Hdyž nam ŒczelëŒch cžëžťoty.

Wjedž mje dale, JeŒu luby,
Žow wŒches žyke žiwjenje.
Hdyž dže Œpyťowanje hrube,
PŒched Œtym padom Œwarnuj mje. —
Haj, Ty chžyť we nowym lëcže,
A kať doľho ƒmy na ƒwëcže,
JeŒu ƒwërnny paŒtyrjo!
Œchitaj ƒwoje Œadlëžko!

H. B.

wŒchëm, ƒwojim cžëŒczënym a lubym cžitaťkam a cžitarjam. Chžemy tuź teź w nowym lëcže ŒaŒo wŒchitzy hromadže, Wn — a nadžijomnje Œ Wami teź nëkotryžťuli nowy cžitať a nowa cžitaťka! — a Œ Wami WaŒche kopjenťo „Pomhaj Böh“, hajicž w ƒebi a mjes ƒobu naŒchich wóžow a maczerjow rëčž a wëru a tať ƒobu twaricž Bože kraleŒtwo Bohu k cžëŒcži, ƒebi a druhim a žyťemu ludej k žohnowanju!

„Pomhaj Böh“

naŒch ƒerbŒŒki ewangeliŒki njedželniť, kiź nëtk ƒwoje 43. lëto Œapocznje, pŒchindže dženka, Nowe lëto, do tať nëkotreho ƒerbŒŒkeho doma, do kotrehož hacž ƒem njeje mohť porjadnje pŒchŒhadžecž. Wón chže po dobrym ƒerbŒŒkim waŒchnju pŒchecz twjele Œboža, kotrež chžyť Böh luby Knjes ƒerbŒŒkemu domej Œa nowe lëto 1933 hnadnje dacž. NaŒch njedželniť chže pať Œe ƒwojim njewpoczëtanym nowolëtnym wopyťom hiŒcže nëŒchťo druge; chže ƒo žyke pŒcheczëlnitwje wopraŒchecz, hacž ƒmë wot nëtkã kóždu njedželu ŒaŒťupicž a potwjedacž Œe ƒerbŒŒkich wopadow a Œe žiwjenja ewangeliŒkeje a do žyťã ŒchëŒczëjãnjŒkeje žyrtwje. Œ druhimi ƒłowami: NaŒche njedželŒte kopjenťo proŒy žyke Œtwórlitwje wŒchitkich ŒŒerbow, Œe kotrumž dženka njepŒcheproŒchene pŒchindže na dobru nowolëtnu Œabatwu, hacž nochžyli jo ƒebi Œa kóždo njedželŒki wopyť ŒaŒacž pať pola wopadneho ƒararja abo tam hđžež ŒŒerbŒŒke No-

wojny sfasachu, abo hódžež jim to hetwať na pšichódnišcho je, tež na póscze — a wěšo tež hnydom w naschej Ssmoleriez cziszczeni, i kotrejež wono kóždu šobotu do šerbskich wošadow wuřhadža. Štotož po tutej próstwie čžini, šmě šebi wěšty byčž, so i tym čžini něšcto dobre sa šebje a šwojich, hdyž je tola čžaš tajki njedobru, a so šdobom čžini tež něšcto dobre Sserbotowštwou a ewangelskeje zyrkwi. A tole troje chze tola šfóncžnje kóždu ewangelski Sserb. So je se šfasantu kóždu nimo toho hišcže tež wěšte pjenježne dobre sa šebje šwěščžik, chzemy tu jenož našpomničž. Drobnišcheho jemu pšchedywošchēm praji k. knihkupž Janaf, tola tež kóždu druhi, kiž šo sa tuto šopjeňko šobu stara. Běrtkšlětna pšacžisna je drje tež hižo kóždemu šnata: je to 1.— hr.

Šo zyřym kraju a ludu čžinja nětkle wjele propagandy sa nowinarštwou šowšchitkownje. Mjenuja jo „Wulkomóž“ a chzeja jemu hišcže wjetšchej mozy dopomhacž. Tuž mamy ewangelszy Sserbjo drje tola tež nadawť a pšchikškuschnošcž, něšcto sa nasche ewangelske nowinarštwou a tak sa nasche njedželške šopjeňko čžinicž a i tym šašo sa naš šamych, sa naschu ewangelsku wěru, sa nasche Sserbštwou, sa nasch lud, sa šože kraleštwou. Pšchetož sa tole wšcho šfuttuje nasche šopjeňko a chze to hišcže bóle a wobšchěrnišcho, hdyž je tu tola w naschim čžašu mozow, kotrež chzeja runje tu šchfodžicž. A tu móže kóždu ewangelski Sserb šobu pomóžny byčž a to tak, so šopjeňko šfasa a jo šwěru čžita, so šo sa jeho dalšche roššchěrjenje šobu stara, a tež i tym, so šo šobu wo to próžuje, so bě redaktor prawje wjele i wošadow wošfawjecž mohť, haj, so tež šam dopiřuje. Našch „Njedželniř“ „Pomhaj Bóh“ by rad byť tež „Wořadniř“.

Šso nadžijejo, so nejššmy podarmo prošyli, so prawje wjele pomozy doštanjemy sa tuto džěto, kotrež chzemy wuřonjecž šobu i čžescži a Sserbam wužitku, šfrowimy wšchěch Sserbotow, wutrobnje pšchejo:

Pomhaj Bóh

Wam w nowym lěcže.

Nafkad.

Redakcija.

Modlitwa k Bohu!

Njech štajnje šawořtanu,

Mój Božo, pšchi Tebi!

Ščžin duřchu wuřhowanu,

Budž šfaka šboža mi.

Chžnył trořcht, měř, hnadu podacž.

Wšcho ške šdal wote mnje.

Wšchě hrěchi chžnył mi wodacž.

Dom k tebi dowjedž mje.

J. W.

Zyrfej a štat.

Šo pošlednjeje wólbje do šakškeje krajneje šynody chzemy tu dženska dodacž, so buchu mjes lařikami wuřwoleni: tijo ratarjo, dwaj šantoraj, dwaj wobředžerzej šabrikow, dwaj prawišnikaj, jedyn krajnořudniřki rada, 1 škulski direktor, 1 štud. rada, 1 profěřor, 1 wuřchjchi ratarški rada, 1 generalšekretar, 1 sekretar džělacžerjow, 1 šwjařkowny wjedniř, kiž je šdobom šobu w šakškim šejmje, 1 direktor zyrkw. hudžbn, 1 krajměrjeř a 1 finanžny šastojniř. — 16. wólbny wotřeř ma hišcže ras wolicž, to je Wlawenřki. —

Šswjedžen Šjewjenja šwjecžimy pjať tutoho přenjeho tydjenja w nowym lěcže. Našche šopjeňko wopomni tuťon šwjedžen se šwojim druhim čžičłom. Wono pak dženska hižo

wšchěch nutrnje na njón dopomni a na to, so i nim šwjecžimy „Šodny póhanow“, a prošny, so chžnył kóždu i džakownej wutrobu, kotrež bu tola šože džěcžo šame wobradžene, wobradjecž sa póhanow šodny, sa Miřionštwou mjes póhanami, sa Miřionštwou šodowneho Knješa Jeřuša. W miřionštwou a w póhanštwou tradaja a hladaja, hacž šo jim njewobradži šodowny dar.

Wšchelafe i bliska a daloka.

Dužny do noweho lěta šmy a dužny wot hód. Šodny běchu tak miřeho wjedra kaž niz huřto. Na tym šo čži jeni wjeřelachy; njetrjebachy telko tepidka, njetrjebachy šymu mřěcž. Druřny to wobřarowachy, tak měřcženjo, kiž chžnychu won do šněha, tak hořcženarjo na horach a druhdže, kiž wocžakowachy warbu, kotruž nuřnje trjebaja. Do tnych, kiž šo njewjeřelachy na tajkim čžopłym wjedrje, škluřchachy tež džěcži; tak rad bychu šo na lodže a po šněšny wořyle. Šdny kónž štareho lěta tak miřny, šakški budže šapocžatť noweho? — Š dženkšniřkim dnjom šu něť šwjate dny nimo. Šswjedžen šjewjenja njeje džě po šakonju wjazny šwjatny džěň. Wěšo my jón rad lubje a wutrobnje džakowni jako wulki šodowny džěň póhanow šwjecžimy, wšcho jene, hacž šakon a protyka jón sa šakški matej. Ale njedžiwajo na tuťon šwjedžen šmy lěťka mohli jara maľo šwjatnych dnjow šwjecžicž; mjenje jich šžnyła byčž njemóže hacž jich to bě a je. Šdny tak kaž lěťka Šodownicžku a Nowe lěto njedželu šwjecžimy, je pšchezo najmjenje šwjatnych dnjow. Nadžijomnje šmy pak wšchitžny tu maľu licžbu šwjatnych dnjow hódnje wuřili, so něťk pošni šodowneho žohnowanja džemy se štareho do noweho lěta. —

75. narodniřny je šrijedu, 21. džezembra, šwjecžik knjes šłowny redaktor Marko Ssmoleř. Našche šopjeňko „Pomhaj Bóh“, kotrež je wón dolhe lěta šwěru a woporniwe wudawať, pšcheje jemu dženska, Nowe lěto, tehodla tež najwutrobnišcho wjele šboža do noweho lěta, — do noweho, do 76. lěta žiwjenja a do noweho lěta 1933. Bóh tón Knješ chžnył jemu špožčicž hišcže mnoho lět šfrowotny a čžičlošcže, so by tež dale hišcže šwěru džělacž mohť sa šwój šerbski lud, šchtož čžinicž jemu tola je najwjetšche wjeřelenje a najlubšche špokojenje.

Wiřtowanje:

Wšchēm tym, kiž šu mi pomhali i pšchinoschťami nasche njedželške šopjeňko tak šhotowicž, šakškež je w lěcže 1932 wuřhadžako, wuprajam na brjořny štareho a noweho lěta šwój džak. Š tutym džakom pak šjednocžny hnydom tu próřtwu sa nasche šopjeňko — a powšchitkownje sa nasche ewangelske šerbske nowinarštwou: — pomhajcže tež w nowym lěcže šwěru dale — a bóle! A jich wjazny! Pšchetož to je nuřne! To žada šebi našch čžaš, našcha wěž, našche šopjeňko! A ščžinimy tuto hišcže wjele bóle wořadne šopjeno! To čžinimy i tym, so wjele wjaz i wořadow do njeho piřamny a so jemu damy do wjele wjaz domow wořadow pšchikhadžecž. A i tutej próřtwi pšchikšamšnu nutrne pšchecža sa nowe lěto 1933, so by sa Wař, sa Wařche domny žohnowane a tak šbožowne lěto byľo.

Redaktor.

Šo wořadne rošprawny wo lěcže 1932 prošny wšchě wořadny.

Redaktor.

Ša 1. po Špiph. R. w B. — Ša 2. po Špiph. B-r. w B.

Šamotšwity redaktor šaraf Wyręacž w Nořackiřach. — Čžičchě a nafkad Šsmoleriez tniřicžicžchěrniře a tniřarnje, šap. dr. i wobw. ruř. w Budyřchinjě Wuřhadža kóždu šobotu a pšacžki šchfwořcžlětnje 108 pjenježšfow.